

Szerkesztőség:

PLEBÁNIA-HIVATAL,

hová a lap szellemi részét
illető közlemények kü-
dendők.

Kéziratok vissza nem
adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
könyvnyomdája, hová az
előfizetési pénzek, a hirde-
tések és ezeknek díjai, va-
lamint a felszólamlások kü-
dendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva egész évre 4 frt, fél-
évre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám 8 kr.

Felelős szerkesztő:

VIZ ZOLTÁN

Kiadótulajdonos:

SZERDAHELYI JÁNOS

Hirdetmények:

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a
kiadóhivatalhoz küdendők. Nyilttér sorá 50 kr.

Márczius idusa.

Egy pár nap választ már csak ben-
nünket amaz évfordulótól, melyet 51 év
óta évenként megünnepel a legőszintébb
lelkesedéssel a nagy és magasztos eszmé-
kért lelkesedni tudó magyar nemzet. —
A szabadság és egyenlőség nagy
elveinek diadalát számítjuk e nagy naptól,
mert ez volt bölcsője a későbbi nagy küz-
delmekben vezető nagy ideáknak, a melyek
megteremtették a magyar társadalom és
politikai élet regenerációját.

Jöttek aztán a szürke hétköznapok, a
testvéries és hazafias mozgalmak elsimulá-
sával . . . Nem bántotta már senki a ma-
gyart ezután nemzeti sovenismusáért, visel-
hetett olyan magyaros ruhát, amilyent csak
akart, tüntethetett hazafias elvei mellett
izlése szerint. Akkor aztán egyszerre lelo-
hadt a szalmatüz lángja, a magyar rukákat
lassankint a cosmopolita pantalon és frakk
váltotta fel, legalább az u. n. kabátos-
elemnél s ezzel egyidejűleg a szivekben is
átalakulások mentek végbe. Nem, mintha
kiveszett volna a magyarból a hazája iránti
szerelet, mentsen Isten; félre ismernök őt,
ha ezt állitanók valaha róla, de — leszá-
lott a minimumra. Megvesztegette őt az az

ujabb-kori áramlat, mely a nemzeti érület-
nek nem kedvez s mely a cosmopolita
tudomány és művelődés rohamos fejlődé-
sével arányban hódította meg az elméket
és sziveket. De legfőbb baj volt az egész-
ben mégis az, hogy a hazafiúi tűz csökke-
nésével párhuzamosan elhomályosod-
ott a magyar nemzetben az
idealismus.

Azt hiszem, hogy fölösleges volna ez
állításom igazságát hosszasan bizonyítgatnom.
Elég, ha rámutatok az elmúlt 20—25 év
társadalmi és politikai történetére, a mely
a korrupciónak is egyszersmind története.

A társadalomból kiveszett a testvéries
egyenlőség iránti lelkesedés. A kasztrend-
szer újból felemelte fejét s ha a törvény
előtt nem élvezhetett is előjogokat úgy,
miként a multban, társadalmi téren zárko-
zottságával annál aggodalmasabban töreke-
dett hatalmát fenntartani, úgy hogy ha
napjainkban körültekintünk, bizony társa-
dalmi téren nagy visszaesést tapasztalunk
a márcziusi elvek körül.

Az állami életben oly elvek jutottak
felszínre, a melyeknek a politikai tisztesség
tekintetében tarthatatlanoknak kellett len-
niök; mert igaz ugyan, hogy az állami

élet szilárdsága bizonyos fokú erélyt köve-
tel, a mely nem mindig lehet gyöngéd a
gyakorlati élet körében, mindazonáltal nem
nélkülözheti azon feltételeket, a melyek a
társadalmi életben is a jellemnek ké-
pezik alapját.

A legutóbbi napok eseményei biztatón
nyomulnak előtérbe. Ugy látszik, hogy a
politikai élet előnyös kiforradás útjára lé-
pett s reményt nyújt az iránt, hogy az az
idealismus, mely eme nevezetes márczius
idusán dagasztotta a hazafiak keblét, újra
tért hódít közöttünk s kiragadja nemzetün-
ket mostani lethargiájából.

Legyen a revindikáció e munkájának
segédtársa a társadalom! A szép eszmék
ne maradjanak továbbra is frázisok, beszél-
jünk inkább kevesebbet, de tegyünk többet
— a haza érdekében, ne saját egyéni elő-
nyünkért.

Azért a legnagyobb magyarnak, gróf
Széchenyi Istvánnak lelkes szavaival vége-
zem e sorokat: „Tegyén mindenikünk a
mennyt tehet honáért, földieieért! Aki be-
csületesebben, elszántabban járandja utolsó
lehetőleg a hazafiság pályáját, az legyen
győztes és diadalmas!”

TÁRCZA.**A szabadság ünnepére.**

Dicső nap emléke, ragyogó szép eszme,
Érted lelkesülünk tégedet keresve.
Gyújts tüzet a szivben, hints fényt az elmékre,
Hadd tekintsünk bizva újra fel az égre!

Sok ma-nap az önzés; a hatalom vágya
S nem a honszeretet s az igazság járja
S mit ötvenegy éve e nemzet lerázott,
Önmagunk tesszük le magunkra a láncot.

A kiváltság eltűnt, a falak ledőltek,
De hát az osztályok egy nemzetté nőttek?
Az egyenlőségnek hol lelünk nyomára,
Ha a nyelv beszél csak, míg a szív bezárva? —

Hallom a letépett láncok esörrenését,
Látom felderülni elnyomottak éjét.
Látom, hogy támadnak világverő hősök
S az ármány, erőszak mint fut el előlök.

Az igazság harcza volt az ő csatájok,
Nem is földről kapták azt az égi lángot.
Az Isten öntötte erejét szivükbe,
S így lett őriássá a földnek szülöttje.

És miért a nemzet oly epedve vágyott,
Megnyertük vérükön a szent szabadságot.
Áthagyták a hősök örökül a népnek,
Hogy őrizze féltve, mint kincsét az égne . . .

Dicső nap emléke, ragyogó szép eszme,
Érted lelkesülünk tégedet keresve.
Gyújts tüzet a szivben, hints fényt az elmékre,
Hadd tekintsünk bizva újra fel az égre!

Amíg te világsz a magyar hazára,
Amíg te lelkesísz honmentő csatára,
Addig nem sülyedhet szolgává e nemzet,
Tegyének reája bármi nagy keresztet.

Csak ha szünne harcra elv csatája lenni
S ősi erkölcséből nem maradna semmi,
A halálos döfést csak akkor adhatnák,
Mert: hol a becsület, ott van a szabadság!

Spiritisza seanse Újpesten.

— Irta: Záchkai és Zsáchuti Zách Zsófi. —

(Folyt. és vége).

Következett ezután a másik medium: szin-
tén egy fiatal ember. Ez ép úgy, mint a másik,
elaludt.

Paul tanár egy fuvolát adott a kezébe és
mondta, hogy öltözzék fel jó melegen és menjen
az operába. Ha már ott lesz, emelje fel a bal-
lábát.

Erre a medium oly taglejtéseket tett, mintha
csakugyan vett volna fel magára valamit; azután
lábai oly mozgásba jöttek, mintha mennének.
Egyszerre aztán felemelte a ballábát.

Most Paul tanár mondta, hogy kérjen egy
szinlapot valakitől. A medium jobbra, balra kez-
dett nézni és kinyújtotta a kezét oldalvást. Paul

egy tiszta papirosdarabot nyomott kezébe s aztán
mondta, hogy most nézze meg: milyen darabot
adnak? És ugyanazon darabot olvasta le az üres
papírról, amelyet tényleg az nap játszottak.

Paul tanár most azt mondta, hogy menjen
le a zenészekhez és fogja el azt a hangot, a
melyet a fuvolás fúj. És a mi alvónk oly szépen
fujta el ugyanazon darabot, melyet az operában
játszottak, hogy bámulatba ejtett mindnyájunkat.
Mi ugyanis a telephon-hirmondó csigáján hallgat-
tuk azt és tökéletes egyezőnek találtuk a medium
dallamaival.

A „Telephon-hirmondó“-ban az operai fel-
vonás véget ért és a zene elhallgatott. Abban a
pillanatban a medium is elhagyta a fuvolázást.

Paul tanár megkérdezte, hogy miért hagyta
abban? Nem felelt, de mi mindnyájan mondtuk,
hogy az operában sem játszanak már.

„Vagy úgy!” mondotta Paul tanár, azután
így szólt a mediumhoz: „Most már öltözködjél
fel és jőjj haza. Ha itthon leszesz, ballábadal
toppanj egyet.

A fuvolát elvette tőle. Az alvó ismét úgy,
mint az imént, a kezével valamit magára intett és
a lábai újólag mozogni kezdtek, mintha csakugyan
menne. Egyszerre dobbantott.

„No most én téged fel foglak kelteni. Sug-
gerállak téged, hogy jól érezd magad. De mielőtt
felkeltelek, egyél egy kis meleg borlevest.” Ezzel
egy üres tányért egy kanállal nyújtott a kezébe.

A medium kezébe fogta azt és kezdette
fűjni, mintha forró volna.

Mindannyian megmosolyogtuk szegényt. Paul
tanár megnyugtatta, hogy egyik csak hátran, már

Huszonöt év Magyarország történetéből.

(1823—1848.)

A szellemi ébredés, mely e század harmadik tizedében kezdődött, egy új átalakulási korszak kiindulási pontját képezi nemzetünk életében.

Az átalakulás pedig nem más, mint küzdelem a megifjulás és elenyészet, az élet és halál között. Nem csoda, ha ezen társadalmi átalakulásnál a félénkek, az önzők — látva a régi rendnek felbomlását, avagy érdekeiknek a veszélyeztetését — ellene vannak a reform törekvéseknek s azokban csak zavart, fejetlenségeket látnak s éppen ezért a bomladozó régi rendet fentartani, a fejlődést, előrehaladást meggátolni törekedtek.

Ily átalakuláson ment keresztül a magyar nemzet azon 1/4 század alatt, mely 1823-al kezdődött s 1848. márcziusával végződött. A küzdelem a kényuralom és szabadság, az idegen befolyás és a magát függetleníteni akaró nemzet közt 25 éven keresztül kitartó szívóssággal folyik s végre az eredmény mégis az, hogy az ódon rend védőit hátranyomva, a szabadság és önálló nemzetiség tért és diadalt nyerve győzelmet ünnepel.

E 1/4 század kétség kívül legdicsőbb korszaka a magyar nemzetnek.

Voltak — tagadhatlan — a nemzetnek ennél belsőleg zajosabb, külsőleg fényesebb korszakai; akár midőn nagy királyai lángszellemétől vezetettve irányadó hatalomként állt Európa keletén, erejének súlyát egyaránt éreztetve szomszédaival. Vagy mikor a keresztény civilizáció öreként táborozott az al-Duna és Balkán völgyeiben és számos diadalaival határt szabott az ozmán fanatizmus és barbárság rohanó árjának. De ily szép, ily emberséges s magára nézve ily nagy horderejű korszaka még nem volt a magyar nemzetnek.

Ama látszólag fényesebb korszakban külső, kiható cselekményekben nagyobb a magyar nemzet, de e 1/4 század alatt belső

nagyságának a műveltségen, igazságon, szellemi és erkölcsi emelkedettségen nyugvó alapját vetette meg.

Mi volt Magyarország az ezt közvetlenül megelőző időkben? Egy ezernyi viszonytárságai következtében meggyengült középkori állam, mely hajdani dicsőségének, nagyságának romjai között tengve, már csak a multnak emlékéen élt, melynek törvényes alkotmányát mind jobban elnyomta az absolutizmus. Pár százezer kiváltságos egyének a csoportja az elnyomott, jog nélküli nép milliói mellett. Egy élettelen, álomba merült társaság, melynek szellemi élete felett sűrű homály borongott s az irodalom egét csak hulló csillag fényével világította meg néha egy-egy költő géniusa.

S mi lett Magyarország és a nemzet e negyed század alatt? Az enyészeten búsongó népből élénk, vidor életű nemzet, melynek minden tetteiből az ifjúság életerevensége, a haladás tünt ki. A kiváltságos osztály maga áll a reformok élére, hogy a hazát és a nemzetet a százados aléltásból felrázza; önként mond le a maga kiváltságairól s az elébb elnyomott népet magához emeli s vele karöltve küzd a szellemi és anyagi jólétért s mely küzdelemnek méltó koronája 1848. márczius 15-ike.

—é—ő.

A szőlészet köréből.

XIII.

Metszés után azonnal hozzá kell fogni a karózáshoz, — de mielőtt azt végrehajtanók, ki kell válogatni a karókat. Első sorban jönnek a leghosszabbak, azután a kurtábbak, végtére az egészen kurták. Így kiválogatván azokat, megheggyezük és minden csoportot külön verünk be s ekként eljárva megkönnyebbitjük a selejtezésnél a munkát.

A venyige nevelésére kétféle eljárás van, egyik a gyalog vagyis a karónélküli, a másik a karó mellett mívelés. Hogy minő legyen a karó, gömbölyű-e vagy hasított fából, puha vagy kemény fából, az attól függ, hogy vidékünkön melyik az olesőbb; de mindenesetre olyan legyen, hogy szélei ne legyenek élesek, mert szétvágják a kötéléket. Puha fából készült karó felényi annyi árú, mint a kemény fából készült, de a keményfa karó ötször annyi ideig tart, mint a puha fából készült.

ha nyugodtan viseled magadat. Mulass velünk, igyál és énekelj el egy jó nótát, a melyiket a legjobban szereted."

A medium elvette a poharat és oly mohón hajtotta fel azt, hogy általános derültséget okozott.

Paul tanár most elvette a poharat és így szólt: „Hát most már énekelj vagy pedig füttyülj nekünk valamit."

Ez igyekezett még egyszer megkísérteni a kiszabadulást, de látván, hogy hasztalan, mert erősen fogják, elkezdett egy dalt füttyülni, ami teljesen ösmeretlen taktus nélküli vad dallam volt, hol gyors, hol lassú tempóval, a mely csakugyan a pokolhoz illő valami; hanem oly erővel füttyülte azt a medium, hogy valamennyien befogtuk a füleinket. Mintha csak a gözmozdony sípjából jött volna a hang.

Mikor elvégezte, Paul tanár megköszönte a produkezióját és így szólt: „Most menj vissza már a pokolba, vagy ahol otthon vagy, mert a mediumomat már igen megkínóztad. Hanem mielőtt elmegy, megkeresztellek az Atyának..."

Többet nem mondhatott, mert a medium iszonyú erővel felugrott, pedig erős férfiak tartották, úgy hogy majdnem kiszabadult, a nyelvet pedig egyre öltögette.

Erre a jelenvolt orvos is azt mondta, hogy jó lesz a mediumot felkelteni, mert igen gyenge az érverése, teljesen ki van merülve.

Paul tanár azonnal suggerálta a mediumnak, hogy erősen és jól érezze magát. Azután reá fűjt; mire a medium felébredt és vizet kért, mert igen kimerültnak érezte magát.

Ezzel az estély elég izgalmas jelenetezése

A puhafa karó könnyen török és sok rothadt anyagot hagy a földben; a karók hosszúsága attól függ, hogy minő faj mellé és minő mívelési módhoz alkalmazatnak. Kövidinka, fekete kádár, ezer jó, slankamenka, bogdányi dinka, juh fark, olaszrizling, ha rövid csapra metszetnek, megelesznek 120 cmt. hosszú karóval, ha cseresapra metszetnek, 140, ha pedig szálvesszőre ohajtanók a mívelést folytatni, úgy 165—170 cmt. erés karó szükséges. A karózás költséges befektetés, de ok-szerű szőlőmívelésnél elkerülhetetlen, egy az, hogy a levegő, világosság, melegség és nevelő hatások könnyebben befurakodhatnak a tőkék közébe s emiatt a gyümölcs tökéletesen beérik és jobban fejlődik ki, a mely processus üdvös befolyással bír a borra; másodsor pedig a venyige jobban érik be és ezen tény fokozza a jövő évi termőképességét. A karók széthordásánál és szétosztásánál vigyázni kell, hogy azok a tőkékre ne essenek és az által a csapokban kárt ne okozzanak. Beverésük sormentén történik; ha a sorok délről észak-felé húzódnak, a karót 10 cmt. nyire a töke nyakától kell északi oldalra vezetni, ha pedig keletről nyugat-felé húzódnak, úgy a karók nyugati oldalra verendők be. Tekintve, hogy a kései fagyok legtöbb esetben nyugati és északi oldalról jönnek, a karók nagy védelmet nyújtanak a tőkéknek. A karók beverésénél arra is kell ügyelni, hogy azok szép egyenes vonalba és függőlegesen veressenek be a földbe, mert az össze-vissza álló karó hátráltatja a többi munkát, a munkás megbotlik benne és ficónti, a földön heve t karót je lig a felnőtt és nehéz venyige húzza le, a legcsékélyebb szélnél kitérik és úgy a termésben, valamint a venyigében kárt okoz.

A karózás után megejtjük az első kapálást. Hogy minő befolyással van a növényre a jó kapálás, az általában ismert tény s így nem kell azt hinnit, hogy a szőlőnél a jó kapálás fölösleges munka és amint sokan mondják, káros. Tekintve azt, miszerint e téves nézet majdnem általánossá vált, — szükséges felemlítenem, hogy az első kapálást mélyen kell megejteni, mert az által a víz és melegség a homok közé könnyebben behatolván, a koba szemésék elszállnak és a szőlő növénynek földpát szerű tápszert nyújtanak; de egyébként is hasznos az, mert a kapálás folytán a talaj párolgási felülete a mélyebb rétegbe szálltatik le és ez által a nedvesség tartalma megóva lesz.

Hogy minő a jó kapálás, erre vonatkozólag közlöm a kecskeméti m. kir. állami Miklós-telep szolgálati szabályzatának II. szakasz 3. pontját:

Kapálást is többféleképpen lehet végezni, már amint a kapás jól akar dolgozni, vagy a könnyebb véget keresi. A rossz kapálás alig munkálja meg a földet 10 centiméter mélyen s miután jobbára csak hosszú húzásokkal végzi munkáját,

véget ért s mi elmélkedő hangulatban, áthatva a sok csodás dolog látásától, oszlottunk szét.

Megjegyzem még, hogy Paul tanár minden mediumot, mielőtt azt felkeltené hypnotikus álmából, suggerálja, hogy jól érezze magát. Megtörténik azonban, mint mások beszélnek, hogy mielőtt suggerálhatná, a medium öntudatra jó, felébred és ilyenkor rendszerint igen rosszul érzi magát, fejszédülésről és roppant fáradtságról panaszkodik. Ha azonban ez nem történik, akkor a majdnem parancs számba menő suggestio, hogy jól érezze magát, elejét veszi a kellemetlenségnek. A medium ugyanis annyira hatalmában van a „transe" állapot alatt a hypnotizörnek, hogy teljesen elveszti saját akaratát és teljesen ennek befolyása alatt áll, úgy hogy bármit mondana is, az vakon teljesítené.

Ez okból tiltja főleg a rendőrség az ily előadásokat, mert így bármi bűntényt elkövetethet eszközével a magnetizör. S ha megengedtetik is az ily produkezió, mindig orvosnak is kell jelen lenni, aki a medium élettani tüneteire felügyel és megadja az esetleg szükségessé való orvosi kezelést. A „transe" állapot ugyanis nagy mértékben igénybe veszi a medium gyanánt szereplő egyén szervezetét s oly fordulat is állhat be nála, mely rögtön halált idéz elő.

Hála Istennek, a mi előadásunk igen kedélyesen végződött, mert a mi mesterünk igen tapintatosan és nagy elővigyázattal, körültekintéssel végezte dolgát s a mellett nagy megfigyelő tehetőséggel bíró úri ember. Amint értesültem, Paul László tanár már 18 éve foglalkozik ily spiritisztikus kísérletekkel és pedig mindig sikerrel, baj nélkül.

nem olyan forró. A medium aztán úgy tett, mintha enne és még szája szélét is nyalta, míg csak Paul tanár el nem vette tőle a tányért.

„Na, most ébredj fel!" Szólt neki. Erre rá fűjt és az valóban fölébredt és előbbi öntudatát visszanyerte.

Ezután egy harmadik medium következett. Egy világos szőke csinos fiatal ember volt az, akivel azonban igen kevés mutatót lehetett tenni, mert a rossz szellem, akit Luczifernek hívnak, mindig beléköt, amint ezt nekem a többiek beszéltek.

Most is, alig hogy elaludt, az író medium jelentette, hogy Luczifer meg fogja szállni őt.

Alig hogy ez a kijelentés megtörtént, abban a pillanatban már mutatkozott is e dolog a mediumon, mert az ülő helyéből felkelt és borzasztó mérgesen összehúzta az arcát, a fogait pedig vicsorgatta, egész testében rángatódzás fogta el és egyenesen az üveg ajtónak akart menni, hogy azt betörje. Azonban ideje korán lefoglák négyen-öten, úgy hogy alig mozdulhatott. Erre elkezdett rugdalózni és kiabálni.

Paul tanár reá kiáltott: „Mi az? Miféle szemtelenség, Mefiszto, hogy te hivatlanul megjelensz? Miért nem várod be, hogy hívjalak, mért garázdálkodsz az én mediumommal?"

Erre a medium igen mély hangon ekkép válaszolt: „Miért nem idézel engem? Elég régen várok már egész este." Aztán úgy rángatódzott, mintha kiakarna a mediumból szabadulni.

Paul tanár ismét így szólt hozzá: „No, ne esztelenkedjél, hanem tarts velünk és igyál egy pohár bort. Látod, mi szívesen megvagyunk veled,

a talaj miveletlen marad, azonkívül a tőkét is gyakran megsérti, a vigyázatlan hanyag csapkodással.

Jó kapálásnak azt nevezzük, a mikor a vágakok sűrűn és rövid távolságokban követik egymást s a talaj első kapálás alkalmával 20 cent., többi kapáláskor 15 centyre munkálják. A telepen ilyen munkát kívánnak. És minthogy én e szabályt szigorúan betartom, meggyőződésem az: hogy azzal voltam képes szőlőművek a termőképességét fenntartani — és valahányszor a kapálás szemfényvesztéssel történt, mindenkor terméscsökkenés volt észlelhető.

Kubicsek János.

MI UJSÁG?

— **Márczius 15.** A nemzeti ébredés nagy napjának évfordulóját fogja a jövő szerdán ünnepelni az egész Magyarország. Ellenállhatlan varázst gyakorol e nap emléke 51 év után is minden szívre, a melyből nem halt még ki az eseményekért való lelkesedés s a szeretet az emberiség nagy érdekei iránt. Bizalom és önértet hatja át a magyart e napon, mert nagyjainak emléke mintegy őt is nagyobbá teszi, fölemeli azon eszmékör magaslatáig, amelyből az önfeláldozás és hazaszeretet forrásai fakadtak.

Most a politikai életben is a kibékülés, a hazafias törekvések kölcsönös megértése és becslése érvényesül s annál nagyobb lelkesedés árad most abból a közéletre, minél nagyobb volt eddig az elkeseredés eddig egyes pártok részéről, amelyek a nagyközönséget is befolyásolták.

Sajnos, hogy Abony város közönsége nincs abban a helyzetben az idén, hogy márcz. 15-ikét, legalább az eddigi szerény keretben, megünnepelhesse, miután nem sikerült megnyerni a szereplő egyéneket egyetértő működésre. És így nem marad hátra egyebet, mint hogy ki-ki otthon elmélkedjék a nagy idők nagy eseményei fölött.

— **A fúzió** megtörtént, a nemzeti-párt beleolvadt a szabadelvű kormány-pártba. Ez minket annál inkább érdekel, mert országgyűlési képviselőnk, **Gulner Gyula** ennek folytán szintén változtatta pártállását, miután a nemzeti-párt programját Széll Kálmán kabinetje a magáévá tette s így nincs értelme a külön állás foglaltságnak. Az ország minden pártja bizalommal néz elé az új politikai alakulásoknak; adja Isten, hogy a volt nemzeti-párt új helyén is annyi kitartással, önzetlenséggel és hazafisággal lobogtassa tiszta zászlaját, mint eddig, úgy továbbra is a nemzet bizalma és szeretete fogja őket követni!

— **Tanácsülés.** A közgyűlés által az irányban intézkedési hatáskörrel felruházott előljáróság, f. hó 8-án tartott tanácsgyűlésében tárgyalás alá vette a kaszárnya istállójának felépítése tárgyában beadott és ajánlatokat. Hat helybeli iparos adott be ajánlatot és pedig: Mészáros József 653 frttal, Tóth Mihály 578 frt 80 krral, Polónyi István 578 frt 60 krral, Szlávi Béla 575 40 krral, Mészáros Sándor 570 frt 24 krral és Patonai Mihály 448 frttal, — mint legjutányosabb ajánlat, Patonai Mihályé lett elfogadva. — Tóth Mihály — minthogy a tervet ő készítette el s a kár liquidálásánál, mint szakértő működött közre, ezen szolgálatokért külön fog honoráltatni. Itt felemlítjük, hogy a leégett épület tetőzete 2500 frtra, egyéb elérhető anyagok 100 forintra s így összesen 2600 forintra volt biztosítva, a 12 éves tetőért a biztosító társaság — Tóth Mihály szakértő építész felszámolása alapján — 2203 frt kár-díjját állapított meg, így tehát a városnak sok kára nincs, mert a benyújtott költségeloirányzat szerint az új tető 2216 frtban fog kerülni, pedig most már 2 tűzfalunk is lesz, — a széna-raktár külön 512 frtba kerül, vagyis az anyag 400 frtba, a munkadíj 112 frtba, az utóbbi az és ajánlatokban bennfoglaltatik. Kicsinyes dolog volna tehát az előljáróság eljárását ez ügynél gáncsolni csupa merő fontoskodási szempontból. (R.)

— **Borzasztó halál.** Lipák Mihály fiatal legény, gazdájának, Retkes Ferencnek földjén hengerelt f. hó 4-ikén délután. Valószínűleg a földes láda tartalmát kiürítve, amint reá akart újra ülni, a lovak hirtelen megindultak a hengerrel, ő pedig lezuhanván, a hengerelő alá került, féllábával az istrángba akadva. Ily helyzetben huzelták őt a lovak vagy 100 lépésnyire, midőn véletlenül arra menvén a szomszéd fia, rémülve látta a szerencsétlenséget. Lipák Mihály teste már akkor össze volt zúzva s élettelenül hevert a henger alatt, lábával fennakadva. A henger ter-

mészetesen nem fordulhatott ez idő alatt, hanem a lovak úgy húzták a földet túrva a hengert a testet maguk után. A vizsgálat megindult, hogy nem terhel-e valakit mulasztás a szerencsétlenség miatt s az ügyet a czeplédi jbiróság vette kezébe.

— **Meggátolt vasuti karambol.** A mult hó 28-ikán a helyi állomásnál majdnem nagy szerencsétlenség történt. Ugyanis a délután 5 órakor Szolnokról induló vonat téves váltó-állítás következtében majdnem neki rohanl az állomáson várakozó s Szolnok-felé indulni kész vonatnak. Csakis a vonatvezető éber figyelmének és ügyességének köszönhető, hogy a szerencsétlenség be nem következett. Ő ugyanis rögtön észre vévén a váltó hibás állítását, azonnal teljes erővel ellengőzt adott, úgy hogy körülbelül 10 méternyire a mozdulatlanul álló vonat előtt a bejövő vonat megállott. Tegnap volt ez ügyben hivatalos vizsgálat, mely hivatva volt megállapítani, hogy kit, vagy kiket terhel mulasztás.

— **Szobor-avatás.** Tószegen márczius 15-én fogják ünnepélyesen átadni a nyilvánosság-nak **Kossuth Lajos** öntött szobrát, melyet mintegy ezer forint költségen közadakozás útján szerzett meg a község. Míg tehát mások gondolkoznak és szép beszédeket tartanak, addig a tószegiek **tesznek**.

— **A czeplédi gőzfürdő,** mint a „Cz. és V.” írja, márcz. 5-ikén nyílt meg s ez időtől hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön használható. Kád és medence fürdők vasárnap, hétfőn, csütörtökön és pénteken kaphatók.

— **Tűz.** Mult hó 21-én Ujszászon Mucza Mihály tehénistállója a reggeli órákban kigyulladt. A nyomozás kiderítette, hogy a tűz Mucza Mihály fia, Béla vigyázatlanságából keletkezett, ki pipára gyújtott és a gyufát eldobta, az egész kár 15 frt. A tüzet az összeszaladt nép eloltotta.

— **Lopások.** Halmi András istállójából február hó 23-án 7 drb fehér tollú, kékes fejű, lábaikon hasított úszóhártájú libát ismeretlen tettesek elloptak. — Febr. hó 25-én a nagyvendéglő udvaráról Miskolczi János jászkarajenői segédjegyző téli szőreszímája annak kocsijáról eltűnt. Kiderült, hogy Takács József szolnoki lakos emelte el. Midőn felelősségre vonatott, azt mondta, hogy nagyon részeg volt, nem tudja, hogy került kocsijára. Persze nem hitték el neki. — Juliczai Dániel karai lakosnak nagyon fájt a foga csirke-húsról. Nem akarta saját falubelieit megkárosítani, hanem át ment Uj-Kécskére és ott Varga Mihálytól egy darab ludat és egy darab tyúkot ellopott. Nyakon csipték. — Nagy M. János jászkarai lakos Fiegl Ignácztól egy pár lőszerszámot ellopott s Budapesten 2 frtért Töröcsik G. Imrénnek eladott. Ugy látszik, hogy a 2 frt hamar elfogyott, mert mult hó 9-án Czako Gergelyné Peto Rozáliáól, annak konyhájából egy sürt elemelt és Modra Ferencnek 15 frtért eladott. Tonér Piroška, ki a jómadárba szerelmes volt, lakást, kosztot adott neki, de úgy hálálta meg a szerelmet, hogy annak ládáját felfeszítve, zálogcédulákat kilopott és 20 frtért eladta. Ezen már aztán rajta vesztett és mivel állandó lakással nem bír, a kir. járásbíró-ságnak Szolnokon átadatott. — Dömök Mártonné Fehér Verona elment Visnyei Károlynéhoz pletykázni s annyira elmerültek a nagy beszélgetésbe, hogy nem vették észre, hogy Grosz Mór csavargó belopódzott a szobába és onnan 16 frt 92 krt elemelt Grosz urat megsipték, de a pénzt nem találták már meg. Drága kibeszélgetés volt. — B. Dér Ferencz, Kis Pál törtéti lakos kárára annak csukott verinéből márczius 7-én éjjel 6 zsák krumplit ellopott.

— **Megyénk közigazgatási bizottsága** f. hó 9-ikén ülést tartott, melyen a pénzügyigazgatóság jelentette, miszerint egyenes adóban 441.396 frt 76 kr. tolyt be a mult hónapban, míg tavaly februárban 521.986 frt 11 kr., így tehát az idén 80.589 frt 35 krnyi csökkenés mutatkozik; a közvetett adóknál is volt hanyatlás. Mindennek oka volt az ex-lex. — A miniszterelnöknek tett jelentés szerint a munkástörvény intézkedéseit a nép körében már megnyugvás kíséri. A socialismusra való hajlam azonban még nem veszett ki egészen, azért ovatos figyelemre van szükség. A biai járás főszolgabírája az 1893. XXIII. t.-cz. revízióját sürgősnek találja, miután saját tapasztalata szerint csaknem minden bor-kereskedő borhamisító is egyszersmind.

— **A czepléd-kécskei vasút** ügye megint haladt egy lépést a megvalósulás felé, ugyanis Törtel község az elmúlt héten tartott közgyűlésen a már megszavazott 10.000 frthoz újólag 5000 frtot szavazott meg.

— **Követésre méltó példa.** Jászfényszaru község képviselő-testülete elhatározta, hogy a mezőrendőri bírságpénzekből befolyó összeget almafacensmeték beszerzésére fordítja s ezeket a szegénysorsu lakosok közt ingyen osztja ki, hogy az utcán elültsék.

— **Gyógyszertárak államosítása** érdekében megindult a mozgalom. Gyulának tisztii főorvosa a legutóbbi közigazgatási bizottsági ülésen azt indítványozta, hogy az állam vegye kezébe alá a gyógyszertárakat és azok államosítását egy új közegészségügyi törvény keretében rendezze.

— **Pálinkamérés korlátozása.** Az állami italmérési jövedékről törvényjavaslatot terjesztett a képviselőház elé Lukács László pénzügyminiszter. E törvényjavaslat célja, az indoklás szerint, az italmérési engedélyek és illetékek kérdésének törvényhozási úton való újabb szabályozása. Az engedélyezés föltételeit a javaslat a mai gyakorlattal szemben lényegesen szigorítja. Új kategóriát állít föl a javaslat a korlátolt kimérés neve alatt. A szeszből készült közönséges pálinkának a kereskedésben való poharazását és utcára való kimérését tiltja a javaslat. A közönséges szeszöl készült pálinka csak a szoros értelemben vett kocsmákban és pálinkamérésekben lesz kimérhető s mivel a poharazást és az utcára való kimérést gyakorló üzletekben ez ital helyett rendszerint csak jobb fajta és drágább természetes pálinkák lesznek kaphatók, ez intézkedéstől azt várja, hogy a közönséges szeszöl készült pálinka forgalmának korlátozása mellett az iszákosság csökkenni fog.

— **Krajczárosok bevonása.** A nm. magy. kir. pénzügyminiszter urnak 40918. számú rendelete folytán közhírré tétetik, hogy az ausztriai értékű egy krajczáros réz váltópénz a magánforgalomban csak 1899. évi június hó 30-ig fogadandó el, az állampénztárnál és hivataloknál pedig csak 1899-ig évi december hó 31-ig fogadhatnak el, úgy, hogy 1899. évi december hó 31-ike után azok sem névértékükben, sem anyagértékük megtérítése mellett többé, sem fizetesképen el nem fogadhatnak, sem be nem váltatnak.

— **Az Országos Magy. Gazdasági Egyesület** közgazdasági szakosztályának f. hó 8-ikán tartott ülésen két érdekes ügyben határozott a képviselőház és a kormány megkeresése. 1. Bérbeadott birtoknál az elemi károk eseteiben engedélyezhető földadó elengedés mindenkor a bérlőt illesse meg. 2. Hogy az 1898. évi szesforgalmi adóról szóló törvény azon rendelkezései, melyek a birtokosok által saját eselédjeik és munkásaik részére kiszolgáltattott szesz italok után régebb idő óta élvezett adómentesség megszüntetésére vonatkoznak, a törvényhozás által novelláris úton hatályon kívül helyeztessenek.

— **Az idegesség oka.** Európában legalább is minden második ember ideges kisebb vagy még inkább nagyobb mértékben. — Kinában azonban az idegességet hirből is alig ismerik. Egy kínai orvos, ki tanulmányait Európában fejezte be, azt állítja, hogy a mi idegességünknek első sorban nem a nagy szellemi túleröltetés, mint hiszszük, hanem a lábbeli az oka. A kemény talpak, melyeken reggeltől estig járunk, bontják meg az idegrendszeret. Este, mikor hazamegyünk, rögtön levetjük a keménytalpu cipőt és posztócipőt huzunk lábunkra, már ez is mutatja, hogy a kemény cipőtalp nem jót tesz. — Kinában mindenki puha talpu cipőben jár, ezért nincs ott ideges ember.

— **Körrendelet.** Az 1898. évi II. t.-cz. I. fejezet 1. §-a alapján, mely ekképen szól: „Annak, aki nem eseléd minőségben, gazdasági munka teljesítésére szerződik, igazolvánnyal kell bírnia”, következőket rendelem el és ennek minél tágabb körbeni közhírré tétele, nemkülönbön pontos és mielőbbi keresztül vitelével a község előljáróit azzal bizom meg, hogy a jövőben az előljárók meghallgatásával, de minden esetre az ezen rendeletet meg nem tartók ellen az 1898. évi II. t.-cz. 61. és 66. §§. értelmében fogok eljárni. — Mindez ideig az 1876. évi XIII. t.-cz. nem intézkedett az úgynevezett dohányosok felől, kik eselédnek nem tekinthetők és így a gazda, mint munkaadó és a dohányos, mint munkás közt a jogviszony szabályozva nincs. Ezen viszás helyzet megszüntetendő, mert vitás esetek előfordulása esetén, leginkább semmi, vagy csakis szóbeli szerződés levén a gazda és munkás közt, az ügyek homályos voltuknál fogva nem intézhetők el kellőleg. Mindezekből kifolyólag tekintettel az 1898. évi II. t.-cz. I. fejezet 1. §-ára, melyben kimondatik,

hogymindenki, ki gazdasági munka teljesítésére szerződik és nem eseléd — munkásigazolvánnyal kell bírnia — a dohányosoknak is kell munkásigazolvánnyal bírniok, melyben a gazdának előzetesen be kell írni a törvény büntető §§. terhe ellenében azt, hogy a dohány megmunkálása, szállítása és beadása tekintetéből mily módozatok és feltételek mellett alkalmazza a dohányosait. — Abony, 1899. márczius 7-én. Rudnyánszky László szolgabíró.

Márczius 15-ike és Kossuth Lajos halálának évfordulója.

Egy bécsi tanár, akinek nevét minden ország nagy városában ismerik, hol valaha körkép volt, inkognitó megnézte a Bem-Petőfi körképet. Kritikája, pedig az ő bírálata a legilletékesebb — csak most tudódott ki s ez röviden annyi, hogy „mind ama körképek közül, melyeket valaha látott, művészi tekintetben a Bem-Petőfi körkép a legelső”. Hozzátehetette volna a derék professzor, hogy egyben a leghazafiasabb is Hazafiasok — szabadságharcunk félszázados jubileuma — hozta létre; hazafias a tárgya — szabadságharcunk egyik diadalmas esatája, Nagy-Szeben bevétel; főalakjai: Petőfi, Bem apó; hazafias a kompozíciója, magyaros minden ízében. Ez a hazafiság megnyilatkozik most is a márczius hónap két nagy ünnepnapján, az örvendetes márczius 15-ikén és a gyászos napon. Kossuth Lajos halála évfordulóján. Művészi kivitelű, díszes emlék-érmek jönnek a mai nappal forgalomba, — rajtuk Petőfi és Bem remek képmásával, — melyek a márcziusi két ünnep idejére készültek. Akinek ilyen érme van, márczius 15-ikén és 21-ikén ingyen nézheti meg a Bem-Petőfi körképet, a 48-as idők hatalmas művészi emlékeztetőjét. Az érme ára 15 kr. A kedvezmény, mely az érmehez van kötve a vidéki ünneplőkre nézve ugyan alig jöhet figyelembe, maga az érme azonban, mint 1899. márczius 15-ikének emléke, itt nálunk is használható. Az érmeik árából befolyt jövedelem egy részét a körképtársaság jótékony célra, a nagyszzebeni csatában résztvevő szegény öreg honvédek fölszámolására fordítja.

Az Ember tragédiája Londonban.

Irving, a nagy angol színész, — akiről nemrég azt híresztelték, hogy visszavonul a magánéletbe, aki azonban erre egyáltalán nem gondol, — mint ahogy a „Színészeti Közlöny” írja — repertoírja skáláját egy új szereppel készíti gazdagítani. Ez az új szerep az Ember tragédiájának Adámja. Madách drámai költeménye tehát végre eljut Shakspeare hazájába s a legelső angol színész ajkairól kerül az angol közönség elé. Aki ösmeri azt a csökönyös idegenkedést, melylyel a külföld minden magyar drámai terméket fogad, nem csodálhatja, hogy Madách művének angol színpadra jutását vívmánynak tartjuk. Vívmánynak tartjuk pedig különösen azért, hogy éppen az „Ember tragédiája” fogja képviselni a magyar drámát az angol színpadon, mert a mi drámaírodalmunk oly mód nélkül szegény — talán a legszegényebb az egész művelt világon, — hogy bizony az Ember tragédiáján kívül alig ismerünk magyar drámai alkotást, mely a magyar irodalmat messze idegenben méltóan és sikerrel képviselhetné. Madách műve ellenben nagy sikert fog aratni az angol színpadon s az Irving színháza után valószínűleg diadallal fogja bejárni az egész világot.

— **Eladás.** Egy szórva vetőgépjutányos áron eladó. Czim megtudható a kiadóhivatalban.

CSARNOK.

És ne legyen ideges az ember . . .

Írta: PIROS SZEGFŰ.

(Folyt. és vége.)

Az ellenőr kérte az öreg asszonytól a jegyet. Az meg kigombolta a felsőreklit, kikapcsolta az alsó reklit, kivette a kebléből a pénzes zacskót, kibontotta, kivette belőle a jegyet, odaadta az ellenőrnek. Azután bekötötte a zacskót, visszatette kebelébe, bekapcsolta az alsó reklit, begombolta a felső reklit. Ekkor az ellenőr visszaadta a jegyet. Az asszony pedig kigombolta a felső reklit, kikapcsolta az alsó reklit, kivette a kebléből a pénzes zacskót, kibontotta, betette a jegyet. Azután ismét bekötötte, betette a kebelébe, bekapcsolta az alsó reklit, begombolta a felső reklit.

Mindezeket végignézni, átszenvedni és illetve át is szagolni pokoli kín volt! És hogy nem vég-

ződött megőrüléssel, azt csak annak köszönhettem, hogy a végső pillanatban megérkeztünk a legközelebbi állomásra, ahol kitelepítették az öreg kofát illatszereivel együtt.

Végre hát kinyitihattam az ablakot és a friss levegőt olyan gyönyörrel szivhattam magamba, a milyennel még soha életemben.

Odakünn szakadt az eső. Hideg szél fújt. A levegő lehült. És én olyan alaposan meghültem a nyitott ablakban mikorra megérkeztem, hogy egészen elrekedtem a köhögéstől, nem is említve, hogy addig egész zsebkendő készletemet elhasználtam.

Végre oly sok megpróbáltatás után haza értem. Szakadó esőben szállottam ki és szaladtam ki a kocsira. A kocsit azonban nem volt kint, mert az előbbi vonattal vártak és bizonyosan azt hitték, hogy már most nem is megyek. A kocsit mind el volt foglalva. Én lemaradtam.

Hát nem borzasztó ez?!

Torkom szakadtából kiabáltam az utolsó kocsit után, hogy mindjárt jöjjön vissza értem, azután bementem az állomási épületbe. Dühösen nyargalásztam egyik váróteremből a másikba, mi a vizes ürge. Nyughatatlan, türelmetlen voltam, mert a kocsit már nagyon sokáig késett úgy, hogy a mellett, hogy végig szenvedtem képzeletben az átélt izgalmak kínjait, a sajtókészítés minden keserveit és elátkoztam még a feltalálóját is, hosszadalmasan és behatóan elmélkedtem a cserebogár képződéséről is.

És a sok várakozásnak utóljára is az lett a vége, hogy nem győzve bevárni a kocsit, gyalog indultam meg szakadó esőben. Miért volt hát a sok várakozás? . . .

Már fele útján jártam, mikor végre megjött a kocsit és én esuronviz felszállhattam.

Összeszedtem minden átkot, mit csak valaha hallottam, hogy azt a késlekedő kocsit fejére zúdítsam, de olyan beteg voltam és annyira elézögött a fogam, hogy mikor végre kapunk elérkeztünk agyonrahülve, alig hallgató, rekedt hangon csak azt tudtam neki megmagyarázni, hogy:

— Menjen most a pokolba! Maga sem jött értem annak idejében, én sem fizetem rendes időben. Jöjjön a pénzért holnap délelőtt tizenegy órákor.

De hát végre még is csak haza érkeztem. És a világtörténelem kedvéért megjegyzem azt is, hogy otthon nagyon örültek. Száraz ruhába öltöztek. Ettünk, ittunk. És mikor előadtam nagyjából, hogy mi mindenen átestem, nagy nehezen belátták azt is, hogy méltán vagyok olyan ideges és dühöngő, a milyen még sohasem voltam. — Azután forró theát adtak. Jól befűtött szobában lefektettek. Én meg a kiállott szenvedésektől agyonra gyötörve olyan jól elaludtam, hogy csak másnap déltájban ébredtem fel. Nem veszekedhettem tehát a kocsisal sem, aki tizenegy órákor ott járt, de hallván, hogy betegen fekszem, elkorodott azon hiszsemben, hogy nálam úgyis megtalálja a pénzt.

Másnap ebéd alatt egy kissé jobban éreztem már magam. De még mindig túlérzékeny és izgatott voltam az előző napon átélt izgalmak miatt.

Pedig kinszenvedésemnek még nem volt vége!

Ebéd után rászántam magam, hogy kissé kísétálok a városba. Alig lépek ki a kapun, megszólít a Rác Laczi:

— Szervusz Feri! Hát te itthon? Hogy vagy?

— Szervusz Laczikám! — szoltam lehető higgadsággal. — Itthon vagyok. Jól vagyok. Látom te is. Örülök. De most megbocsáss, sietek. Szervusz. A viszontlátásra!

Ezt tehát leráztam a nyakamról.

Alig haladok húsz lépésre, jön a Kondor Miczike.

— Csokolom a kezeit!

— Jo napott Ferike, jo napott! Hatt magga itthon? Éss milyenn jól néz ki! Nna egyébb-ként hogyann vann?

— Itthon vagyok. Különbén pedig rosszul vagyok kedves Nagysád. Most is ép az orvoshoz sietek.

— Iggen? Nna akkorr nmem tartoztattom. Mmeglátogasson ámm bennünket. Ppá maggánakk!

Ezt a nyafogót is leráztam a nyakamról.

Azt azonban meg nem foghattam, miért kérdezik azt, hogy itthon vagyok-e, mikor úgyis látják. Azután meg hogy: hogy vagyok? Kérdeznék inkább azt, hogy: hogy nem vagyok. Isten bizony

nem tudom, hogy mit teszek, ha még valaki ilyen ostoba kérdéssel áll elő.

— Min töröd a fejed Ferkó? — kiált a túldalról a bíró — Talán a repülőgépjárat akarod megoldani?

— Jó napot Béla bátyám — szólok oda felijedve.

— Szervusz öcskös! Hát te meg itthon vagy? No te ugyan sokat lumpolhatsz, nagyon betyáru nézel ki.

No ez már mégis sok, gondoltam és fogcsikorgatva futottam el tőle azzal az indoklással, hogy éppen az orvoshoz futok. Különbén már majd vért izzadtam mérgemben. Bizonyosan összeesküdtek ezek ellenem — gondolám. — Hát én most már folyton azt ordítom, hogy itthon vagyok? Hisz azt úgyis látják! . . . Azután egyiknek jól nézek ki, a másiknak meg rosszul! De hát kinek mi köze ahhoz, hogy én hogy nézek ki? . . .

Dühömben szememre huztam a kalapomat és hirtelen megfordultam azon szándékkal, hogy haza megyek, hogy még százan meg ne ostromolhassanak. És egek Ura! alig hogy megfordulok, a segédjegyző zengi felém, hogy:

— Szervusz Ferencz . . .

Ez már türethetellen!!

— Szervusz! — ordítottam a hogy csak tudtam és hogy több kérdésre ideje ne lehessen, ellármáztam neki a t is, hogy:

— Itthon vagyok!! Jól vagyok!! Rosszul vagyok!! Jól nézek ki!! Rosszul nézek ki!! — és mint egy futó bolond felőrülten, vakon rohantam el mellette, alig várva, hogy hazaérjek.

Ahogy a kapunk elé érek, szemben találok magamat az én gyermekkori ideállommal a szőke, kis Margittal.

! . . . ! . . . ? ? ? . . .

Nem tudtam szóltanul beugrani előtte, hanem igyekeztem mosolygós képet vágni és én szólitotam meg:

— Csokolom a kacsoit kedves, szőszke Margitkám! — kiáltam és barátságos arczot vágyva szorongattam bársonypuha, fehér, kis kezecskéjét.

— Isten hozta kedves Fifi! Hát maga itthon van?

No még ez is!!

Hirtelen megvillant agyamban a boszú. Elöntött az epe. És ideál ide, ideál oda.

— Nem vagyok itthon!! — rivaltam rá torkomszakadtából haragosan lökve el magamtól a kezét és szinemből is kikelve, örvöngve rohantam be a kapun.

Mikor kicsit lehültem, elhatároztam, hogy ki sem megyek többet az utcára, hanem mielőbb visszautazom. Egyetlen szerencsém az volt szerencsém en ségemben, hogy odahaza megértették a bajomat és a miatt nem nehezelték reám. Két napig dühöngöttem még kimagyarázhatatlan módon önkéntes magánzárkámban. Azután kocsit hozattam. Az aggódó háziaktól, kik — szó köztünk maradjon — attól féltek, hogy megőrülök, szépen elbúcsúztam és a vasúthoz hajtottam.

Amint a fizetésre kerül a sor, látom, hogy ugyanaz a kocsit vitt ki a vasúthoz, aki a minap oly sokáig megvárakoztatott.

— Hát te meg miért nem jöttél hétfőn a pénzért te oktondi?

— Ott voltam én kérem alásan, de nem engedtek be, mert beteg tetszett lenni.

No tessék még ez is ráadásnak!!

— Ezer menyörgős, hosszú, kacskaringós, sístergő istennyila! — ordítottam dühösen és huszárosan — hát már hogy a fenébe tetszett volna no!?? . . .

Azután gyorsan kifizettem a kocsit. Jegyet váltottam. Felszállottam és agyonra meggyötörve, köhögve, rekedten, influenzával és ez egyszer végre minden különös incidens nélkül érkeztem vissza, csak a fölött nem tudva sokáig napirendre térni, hogy a szőke, kis Margittal olyan gorombán bántam.

Emlékül megmaradt örökös idegességem!

És most a közitéletre bízom annak eldöntését, hogy ér-e valamit az ilyen ünnep és hogy csoda-e, ha ilyen körülmények között ideges lesz az ember?

Szerkesztői üzenetek.

K. S. Budapest. Köszönet a jó kívánatokért! A kútról szóló magyarázatot most hallottam először; de jó! Az ígért pedig ne maradjon csak ígért, úgy az irás, mint jövétel tekintetében. Most már politikailag is közelebb kerültünk.

Z. Z. Z. Ujpest. Remélem, hogy a névnap vendég szerencsésen hazaért és azóta már kipihente fáradalmait. A kívánságnak eleget teszünk.